

нални, често парадоксални, винаги любопитни. Впрочемъ, парадоксътъ винаги е по-интересенъ отъ истръканата истина.

Холски е позитивистъ, привърженикъ на Кантовата философска теория; учениякъ Шопенхауеровъ.

За него душата не е духъ, а ефирно течение, fluide.

Прочее, безсмъртието на душата е единъ богословски терминъ, една поетическа фикция — доста красива — нищо повече.

И той е увѣренъ, че умрѣлитѣ евреи, гробоветѣ на които одевѣ тъпкѣ, наздраво сѣ умрѣли, за винаги, безвъзвратно. Толкосъ по-добрѣ за тѣхъ! Тоя неумолимъ скептикъ не вѣрва въ бѣдъщия животъ на душата — той вѣрва въ прогреса на човѣшкий умъ, който сѣщо е fluide!

Това ще ни обясни негли факта защо той си купува виното отъ „Прѣславъ“.

XXIII

Не обичайте!

Здрависахъ се.

— Би рѣкълъ нѣкой, че сме си дали рандеву при тия гробища — инакъ тая случайность е необяснима, каза Холски, като се усмихна съ своята добра, привѣтлива, честна усмивка.

— Какво дирите при мрътвитѣ, философе? — попита шеговито Кардашевъ.

— Това, което и вие, господинъ мечтателю, отговори Холски.

— Самотията?

— Да!

— Именно днесъ не я търся, а напротивъ, посветилъ съмъ тоя день цѣлъ на лутане изъ вълнитѣ на житейското блато. Тукъ съмъ случайно...